

BARNA JÚLIA

szomjúság 1.

a hétköznapiak közt gyulladó
piros betűs vers-ünnepekre vágyom
boldog végű izgalmakra
a meghitt otthonosba
keveredő egzotikumra
a levegőben torlódó súlyos illatok
különös színű gondolat-virágok
forró égövi kábulatok orgiáját
a trópusi éj idegen lázát
magába csillapítaná mértéket tartó
mérsékelt égövi temperamentumom
vágyaim titkos tárgyait kiragadnám
a lehetetlen kővel bezúzott ablakán
vonzások közt szagatnám magam
– de semmi dráma –
némán süllyedek az alig-létbe
a veszély nulla fokozatára
az üres világ egén a papír-hold
az idő arcán megfagyott mosoly

szomjúság 2.

zakatoló szívvel hiába vágyakoznék
gond-tudatlan gyermekkor kagylójába
hát itt vagyok fel kellett nőni végül
szemem képernyőjén villog árvaságom
segélykiáltásom forog
a némaság kulcslyukában
a múlt nem múlik – marad,
– ahogy rossz film után – fogva tart
a képzeletben tovább habzó iszonyat
az ablak és a szemem keretében

csak a sarokig látok
ami azon túl van
az égtájak választékában
utak kanyargása rejti
tetőmagasság alá szorul tekintetem
– a távlatok elvesztek belőle –
bezáródom az utcaképbe
kívül-belül növekszik az este
hol találnék a jövőhöz elég fényre?
a horizonton elvészett már a mindent
magával rántó naplemente
füstfelhő-tájak csapódnak messze
az óceánnál mélyebb végtelenbe

szomjúság 3.

hangokba robban felettem a reggel
csikorgások és dübörgések közül
az álom öblébe zuhannék vissza
de mégis magamra aggatom maradék-hitem
kopott karácsonyfadíseit
hátra se nézek indulok
a vágy-vonatok minden reggel
nekifutnak ziháló hegymenetben
a nappallá világosodó homálynak
utánuk lódulok még elérem
a szürke naptól távolodom
boldog völgyekre gondolok
égő színű virágokkal
egy tájra egy be nem jártra
egy kitaláltra egy ki sem találtra
lappangó örömök forrásvidékét kutatom,
– szerelmet Istent szabadságot –
de elveszítem magam is a zsugorodó távlatokban
mint búvóhelyek békéjét a múlt kék szigetén
ahol átlátszó virágokra bomlik a csend

szomjúság 4.

nem ismerem az örömöket
nem mutatkoztak be nekem
– szomjúság az élet –
találomra kinyitott ajtókon megyek
találkozások idegenek
hiányosan feliratozott némafilmek
– mindenki birtokosa egy titoknak
amit más nem ért mégis beleborzad –
(nem tudjuk a másik arcban megnézni arcunkat
hozzámérni szebbre cserélni ha untat)
határain között imbolygok – mi legyek?
nem tudom eldönteni magamat
a bátorító és a biztató körülmények
és a túl drágán vásárolt tanulságok
mégis építenek valamivé
de álmaim poros állomásokon veszteglő vonatok
a várakozás végtelennek érzékelt
perceit a tagolatlan idő öleli egybe
a szűk jelen bezár
mint a sivatag (mely fák végtelen sorára vágjuk) az oázist
tükörökbe ütközöm
mindegyik visszamutat rám
visszavetítik belém
a gondolat kalandor kísérletében
távolra merészkedett szavakat

szomjúság 5.

a képzelet repülőszőnyegén
arrafelé tartok
ahol a tenger egykedvűen teregeti
hullámait a partra
ahol a párák alatt a valóság
ígéri magát a csillogásban

de versembe visszazuhanok
mint a sziklába faragott alakok
mozdulatlanul itt vagyok
míg a papír lebomlik
rajta maradok
és semmilyenné nem változhatok

ez már nem az én világom

ez már nem az én világom
hiába változom
idegenben hazám nem találom
– álmomban gyermekkorom
nyárfasorán járok
órány emlék-tájakon
felejthetetlen színű koranyárban
világoskék ragyogásban
– a fekete-fehér valóságra ébredek
a lejtőn lefelé lépkedek
hitetlenül tétován zavartan
mint aki nem tudja
feleslegessé mikor vált
mint a hóra kidobott karácsonyfák
ez már nem az én világom
minden elmozdult semmi sem az ami
csak jelentéseiben forgó
mindig más valami

elengedem

elengedem a vágyakat
a szemembe gyűjtött szép tájakat
az ujjaimból a simogatást
az agyamból a mindent tudni akarást

elengedem a mindenhova
magammal hurcolt reményt
az élet szép hazugságait
elengedem magamat a magányt
az indulatokat a talányt
mindent ami voltam és ami nem lehettem
a fájdalomtól megszabadítom az emlékeket
visszavonom az életjeleket
tekintetem alatt összetörnek
a kifelé épített hidak
nem díszítem magam szavakkal színekkel
a mulandósággal mindig számolok
az élet pillanat-jelenlét
az idő bennem vándorol megáll
visszavár a nemlét

fent és lent

egyszerre élem a múltat és a jelent
egy időben élek fent és lent
mint élő és holt
mint a kútba néző hold
tükörképem a vízben remeg
fentről nézem mélységemet
két szinten élem ellentéteimet
a fehéreket a feketéimet
sorsomat és sorsom fonákját
járt és járatlan utak sávját
az atomokban is ott vagyok
és szemmel néznek a csillagok
a kerengő csendből hallgatom
az ősidőktől zengő dallamot